

ПОТУРЧВАНЕ НА ЧЕПИНСКО

(Исторически разказъ)

Нѣкога бѣха тъмни дни на робство и сълзи.
Бѣснѣха турци и татари по нашитѣ земи.

Не стига това зло. Чепино го споходи и друго тегло.
Заредиха се тежки, гладни години за бедното село.
Наистина, неговиятъ банъ Велю бѣше добѣръ и мило-
стивъ човѣкъ. Никого не връщаше съ праздни рѣце.
Кому шиникъ, кому крина храна ще даде. Но житото
не бѣше изворъ. Скоро хамбарътъ му се изпраздни
до зърно.

Единъ день той стоеше замисленъ въ кѣщи:
„Народътъ гладува, какъ да му се помогне?“.

Изеднѣжъ нѣкой бутна вратата и бързо влѣзе.
Предъ бана стоеше попъ Константинъ, запѣхтѣнъ и
съ загрижено лице.

— Какво има? Какво се е случило?

— Току що изпѣдихъ грѣцкия владика! Дошълъ
да събира владишки данѣкъ въ тия тежки дни. На-
родътъ нѣма хлѣбъ да яде. . .

— Не си направилъ много добре, но. . . Сигу-
ренъ бжде, че той ще си отмъсти!

Минаха се нѣколко дни. Една привечеръ банъ
Велю се бѣ възпретналъ да полива своята зеленчукова
градина. И въ тишината, по едно време, той чу гласа
на селския глашатай: